

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C201 – WEL13**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid, Gezin en
Armoedebeleid

van 27 april 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de evaluatie van proefprojecten met betrekking tot centra voor kinderopvang (CKO's)	3
Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over alcohol- en drugsbeleid op het werk	5
Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de anti-discriminatiewetgeving voor de toegang van assistentiehonden tot publieke plaatsen	9
Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiële situatie van de Vlaamse vzw-woonzorgcentra	12
Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het aantal aansluitingen bij de zorgverzekering in Brussel	14
Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het project moeder-kind	17
Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borght tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de zorgregie in de gehandicaptenzorg en een nieuwe meerjarenplanning	19
Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, en tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de evaluatie van het Lokaal Sociaal Beleid in Brussel	23

■

Waarnemend voorzitter: mevrouw Vera Van der Borght, ondervoorzitter**Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de evaluatie van proefprojecten met betrekking tot centra voor kinderopvang (CKO's)**

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, minister, collega's, van mei 2007 tot december 2009 liepen er in Vlaanderen 16 proefprojecten omtrent CKO's (Centrum voor Kinderopvang). In een CKO werkt een groep opvangvoorzieningen lokaal of regionaal samen om het opvangaanbod af te stemmen op de lokale of regionale behoeften. De groep realiseert de drie functies van kinderopvang – economisch, sociaal en pedagogisch – en besteedt in het opnamebeleid aandacht aan de toegankelijkheid van kinderopvang voor gezinnen uit alle doelgroepen.

Ondertussen is het eindrapport van de proefprojecten CKO afgewerkt. Minister, welke conclusies trekt u uit het afgeronde proefproject CKO, onder meer op het vlak van het opnamebeleid en het pedagogisch functioneren van het aanbod? Welk werkingsgebied van CKO is het meest efficiënte? Gaat de voorkeur uit naar een lokaal of regionaal werkingsgebied? Is er een draagvlak voor het bestendigen van een CKO? Zal de werking van de CKO's worden voortgezet? Zijn er plannen om dit systeem te verankeren in het nieuwe kaderdecreet Kinderopvang?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Naar aanleiding van andere vragen die hier in de herfst werden gesteld over die proefprojecten, dacht ik dat er was afgesproken om het eindverslag in deze commissie te bespreken. Zal dat nog gebeuren? Misschien staat daar wel interessante informatie in voor bespreking in de commissie.

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Het is nog wat vroeg om daar nu over te discussiëren. We moeten dit probleem opnemen in het decreet over kinderopvang, en dit dus vandaag niet geïsoleerd bespreken. Het is absoluut noodzakelijk dat we inzake het aanbod tot een samenwerking komen, als we willen vermijden dat ouders naar tien verschillende plaatsen moeten lopen om het aanbod te kennen. Dan moet worden uitgemaakt wat het beste niveau is waarop die samenwerking wordt georganiseerd. We moeten het aanbod centraliseren.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: We moeten niet wachten tot het decreet Kinderopvang klaarligt om dat te bespreken. Mevrouw De Vits, u zit mee aan tafel als de debatten over dat decreet plaatshebben. Tegen dat het in de commissie komt, zullen we alleen nog kunnen praten over de keuzes die u hebt gemaakt. Een van de fundamentele keuzes is of we vragen aan alle voorzieningen kinderopvang die binnen een lokale entiteit actief zijn om samen te werken. Destijds was dat gepland door de gemeenten een grotere rol te geven. Of kiezen we zoals in de proefprojecten CKO voor de vrijheid-blijheid van het werkveld, waar de voorzieningen die daar zin in hebben, kunnen samenwerken en waar andere uit de mand vallen, en waarmee je de duidelijkheid voor de ouders niet vergroot, omdat ze niet weten welk kinderopvang-initiatief bij welke overkoepelende entiteit is aangesloten.

Gaan we naar een tweedeling van openbare kinderopvanginitiatieven versus vrije kinderopvanginitiatieven, of durven we die brug te slaan? Dit fundamenteel debat zou ik liever voeren voor de meerderheid beslist. Ik heb daar mijn eigen ideeën over. Misschien is het ook interessant om het werkveld zelf te horen.

Mevrouw Vera Van der Borght: Ik vraag ook naar de evaluatie en wil verwijzen naar een aantal besprekingen die we hebben gehad. Op 29 november 2007 hadden we de bespreking

van de begroting 2008, en toen zei onze toenmalige collega Elke Roex dat ze weinig hoorde over de centra voor kinderopvang in de proefprojecten. In het verslag staat: “Ze wil weten wanneer de commissie zal kunnen beschikken over de conclusies van dat project. Ze wil dat tijdig kunnen bespreken in de commissie. De fractie wil niet worden geconfronteerd met een beleid dat is uitgestippeld aan de hand van de conclusies zonder dat er in het parlement over werd gesproken.” De heer Caron sloot zich hierbij aan. Minister Vanackere heeft toen geantwoord: “Voor het vierde kwartaal van 2008 wordt er een rapport verwacht dat conclusies moet bevatten over de CKO’s dat moet leiden tot een afstemming van het lokale beleid en een afstemming van vraag en aanbod. Het antwoord aan mevrouw Roex is dat het niet de bedoeling is om een ontwerp van decreet voor te leggen zonder in het parlement overleg te plegen over de lopende projecten en over de evaluatie.”

Ik denk dus dat de vraag terecht is om eerst de bespreking van de evaluatie te houden. Mevrouw Dillen, u kunt de documenten vinden op de website van Kind en Gezin. In een van de documenten staat heel duidelijk dat met het eindrapport de proefperiode is afgerond. We moeten dus niet ingaan op de suggestie van mevrouw De Vits. Kind en Gezin voorziet vanaf 2010 niet meer in begeleiding of projectsubsidies voor de proefprojecten.

Het is inderdaad nuttig om niet te wachten tot het kaderdecreet er is, want ik vraag me af hoe de situatie vandaag is met de zestien proefprojecten. Is er nog een financiering voor? We moeten hierover duidelijkheid krijgen. Maar in eerste instantie vraag ik ook eerst een bespreking van de evaluatie om dan na te gaan hoe we verder gaan. Dat lijkt me de logica zelf.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega’s, er zijn een aantal conclusies over de werking van CKO’s, die over de lokale kinderopvang gaan.

De zoektocht naar kinderopvang verloopt vlotter. Men moet maar één keer de vraag stellen. Betere en gecentraliseerde informatie voor de ouders zorgt voor een transparanter opvangaanbod. Ouders kunnen worden ondersteund in het zoeken naar opvang. De beschikbare plaatsen worden beter benut. De wachtlijst wordt uitgezuiverd van dubbele aanmeldingen.

Belangrijk is ook nog dat de proefprojecten CKO meer kansen bieden aan maatschappelijk kwetsbare gezinnen om opvang te vinden. De samenwerking verhoogt mogelijkheden tot actieve toeleiding binnen een gezamenlijk voorrangbeleid. Hiervoor is het nodig om het coördineren van opvangvragen te koppelen aan het opnamebeleid. Dit beleid zorgt ervoor dat alle ouders – dus ook maatschappelijk kwetsbare – hulp krijgen in hun zoektocht naar opvang.

Op vlak van de pedagogische functie van de kinderopvang geeft men aan dat deze samenwerking een ondersteunende impact heeft op de deskundigheid en professionaliteit van de opvangvoorzieningen, onder meer door het delen van kennis en het gezamenlijk organiseren van vormingen. Samenwerken motiveert hen om blijvend hun inhoudelijke werking te versterken.

Deze proefprojecten waren opgezet om te leren over de mogelijkheden en beperkingen van samenwerking binnen dit versnipperde landschap met z’n vele en diverse initiatiefnemers en dit in functie van een nieuw decretaal kader. Kind en Gezin heeft vanaf 2010 geen specifieke begeleiding of projectsubsidie meer voor de proefprojecten. Elk samenwerkingsverband kan wel op eigen initiatief verder werken. Wie dat wenst, kan ook steeds een nieuw initiatief nemen om samen te werken aan de kernopdrachten van een CKO.

In het perspectief van een nieuw decreet moeten een aantal resultaten van deze proefprojecten worden bekeken. Er is de meerwaarde van één lokaal en waar nodig regionaal informatiepunt over kinderopvang waar gezinnen informatie vinden over beschikbare opvangplaatsen en ondersteuning krijgen in de toeleiding naar een opvangplaats. Voor de opvangvoorzieningen moet dit toelaten om het beschikbare opvangaanbod zo optimaal mogelijk te benutten. De kwalitatieve meerwaarde van samenwerken is zeker ook aangetoond. Een optie is om in de

toekomst elke opvang voor pedagogische en kwalitatieve aspecten intern of extern te laten omkaderen door een pedagogisch gekwalificeerde persoon of instantie.

Er zijn uiteraard nog een aantal vragen waarover we nog geen duidelijke positie hebben ingenomen, maar waarover wordt gepraat in het perspectief van een nieuw decreet. Een aandachtspunt blijft wie de initiatiefnemer is van deze samenwerking. Wat is de rol van de lokale overheid? Is er een onderscheid tussen de regio- en actorrol? Deze vragen komen in de discussie rond het decreet nog volop aan bod zodat er een visie wordt ontwikkeld die het kaderdecreet kan onderbouwen.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Minister, ik dank u voor uw antwoord. U formuleert zelf een aantal voordelen van een CKO. Een aantal proefprojecten lopen ten einde. Blijkbaar waren de CKO's een goed antwoord op het versnipperde opvanglandschap in Vlaanderen. Die versnippering leidt ertoe dat ouders soms moeilijk een plaats vinden en dat er geen zicht is op het werkelijke tekort in de opvang. Veel voorzieningen werken apart en geïsoleerd. Ik kan concluderen dat de CKO's daar blijkbaar een antwoord op bieden.

Wij wachten de verdere voorbereiding af en de verankering van dergelijke werking in het kaderdecreet Kinderopvang.

De voorzitter: Mevrouw Vogels heeft het woord.

Mevrouw Mieke Vogels: Minister, ik dank u voor uw antwoord. We hebben een aantal vragen gesteld die u niet moet beantwoorden. Het parlement is meester van zijn eigen agenda. Voorzitter, laat ons bij de regeling van de werkzaamheden eens nagaan hoe we dit kunnen bespreken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Valerie Taeldeman tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over alcohol- en drugsbeleid op het werk

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Voorzitter, collega's, op 6 maart 2009 keurde de Vlaamse Regering de gezondheidsdoelstelling tabak, alcohol en drugs officieel goed. Deze gezondheidsdoelstelling luidt als volgt: 'Het realiseren van gezondheidswinst op bevolkingsniveau door tegen het jaar 2015 het gebruik van tabak, alcohol en illegale drugs terug te dringen'.

Om deze doelstelling te realiseren werd het Vlaams actieplan inzake tabak, alcohol en drugs opgemaakt en tevens goedgekeurd op 6 maart 2009. In dit actieplan wordt bepaald dat, om de gezondheidsdoelstelling te halen, de integrale beleidsvisie moet worden doorgetrokken naar de specifieke doelgroepen, waaronder de werkplek. Alcohol- en druggebruik op en rond het werk kan negatieve gevolgen hebben voor de veiligheid in het bedrijf, de productiviteit van de werknemers en werkgevers, het imago van de organisatie enzovoort. Deze problematiek uit de taboesfeer halen heeft ook een positief effect op werknemers en werkgevers die op die manier duidelijkheid krijgen over het beleid hierover. In april 2009 werd cao 100 goedgekeurd door de Nationale Arbeidsraad waarin bepaald wordt dat elk bedrijf een preventief alcohol- en drugsbeleid moet uitwerken.

Minister, hebt u zicht op het aantal bedrijven dat op dit moment reeds over een preventief alcohol- en drugbeleid beschikt? Op welke manier zal na 1 april 2010 nagegaan worden welke bedrijven nog niet over een preventief alcohol- en drugsbeleid beschikken? Hoe zullen zij hieromtrent benaderd worden? Hebt u zicht op het aantal bedrijven dat voor het opmaken van het preventief alcohol- en drugsbeleid een beroep gedaan heeft op een bepaalde instantie,

zoals de regionale drugspunten die er her en der in Vlaanderen zijn of een intergemeentelijke drugspreventiedienst, diensten die heel wat knowhow in huis hebben om bedrijven daarin te begeleiden?

De voorzitter: Mevrouw De Vits heeft het woord.

Mevrouw Mia De Vits: Dit sluit natuurlijk aan bij de gezondheidsdoelstelling, maar voor de rest is dit een typisch federale materie. De cao die afgesloten is, is federale materie. Hij is al algemeen bindend verklaard in juni 2009. Het is dus mogelijk dat de directie van toezicht Welzijn op het Werk een onderzoek instelt naar de implementatie van de cao, maar ook dat, mevrouw Taeldeman, is federale materie. Ik dacht dat het misschien wel goed zou zijn, hoewel het in deze periode niet het moment is om over samenwerkingsverbanden te spreken, dat er een samenwerkingsverband tot stand komt om de implementatie van die cao te evalueren, omdat dat natuurlijk ook samenhangt met de gezondheidsdoelstellingen.

Een van de belangrijke punten daarin is tabak- en alcoholverbruik. Ik dacht ook, maar ik ben er niet meer helemaal zeker van, dat er naar aanleiding van de eerste verjaardag van de cao bepaalde cijfers werden bekendgemaakt. Ik kan me vergissen, maar ik denk wel dat dit het geval is geweest.

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Ik heb een voorafgaande opmerking die gericht is aan de voorzitter van de commissie, en die zal voor wat betreft de ontvankelijkheid van de vragen vooral betrekking hebben op de heer Dehaene. Onze fractie ervaart dat er heel wat vragen – soms wel terecht – onontvankelijk worden verklaard omdat er naar cijfers of een stand van zaken wordt gevraagd. Ik heb toch wel het gevoel dat dit hier een cijfervraag is en heb dan ook de bedenking of dit wel als een vraag om uitleg kan worden beschouwd, zeker als ik ze vergelijk met onze vragen die onontvankelijk zijn verklaard.

De voorzitter: Uw opmerking is misschien wel terecht, maar ze behoort meer tot de regeling van de werkzaamheden en ze is niet gericht tot de minister.

Mevrouw Lies Jans: Ik heb ze gericht tot de voorzitter, met dien verstande dat de voorzitter die over de vragen heeft geoordeeld, niet aanwezig is.

De voorzitter: Ik heb hier niets over te zeggen gehad, voor alle duidelijkheid. Het zal vanuit Amerika geregeld zijn. Hebt u nog een vraag voor de minister?

Mevrouw Lies Jans: Het is een belangrijke materie, die voornamelijk in federale handen is. De minister heeft een bevoegdheid op het vlak van preventie en sensibilisering. Uit de persberichten bij de invoering van de cao bleek dat verschillende sectoren de verplichting als een lege doos beschouwden omdat men eigenlijk geen verplichtingen oplegt, maar eerder intentieverklaringen van de werkgevers vraagt zonder dat er concrete maatregelen in een arbeidsreglement worden opgelegd. De Vlaamse overheid kan een sensibiliseringsrol ten opzichte van de bedrijven spelen in het kader van het algemene plaatje van alcohol- en drugspreventie. Bent u van plan om daarin stappen te zetten?

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Vooreerst moet het me toch van het hart dat ik me volledig aansluit bij de bedenkingen van mevrouw Jans. Voorzitter, u bent natuurlijk niet verantwoordelijk, maar we zullen dat wel eens melden aan de heer Dehaene.

De cijfers die vandaag gevraagd worden, hebben de media al gehaald naar aanleiding van een aantal grotere artikelen die nog niet zo lang geleden verschenen zijn over de enorme toename van deze problematiek, die natuurlijk de aandacht van de minister moet krijgen. Minister, inhoudelijk heb ik geen enkele bedenking. Het is erg belangrijk om hier binnen uw beleid de nodige aandacht aan te besteden. Daarbij moet natuurlijk tegelijkertijd de bedenking worden geformuleerd dat dit hoofdzakelijk een federale materie is, die op dat niveau ook de nodige

aandacht moet krijgen. Het is heel belangrijk, minister, dat u deze problematiek – het zal niet voor de volgende weken zijn, maar na 6, 13 of 20 juni – toch eens bij de bevoegde minister onder de aandacht brengt en vraagt om een tandje bij te steken gelet op de stijging op het terrein.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Ik heb nog een korte toevoeging. Wat er in de bedrijven gebeurt, is natuurlijk belangrijk, maar wat met de openbare besturen? Ook dat is erg belangrijk. Mevrouw De Vits weet wellicht of die zaak in dezelfde cao wordt geregeld. In elk geval mogen we dat niet uit het oog verliezen.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, ik overloop de vragen. Heeft de minister zicht op het aantal bedrijven dat op dit moment al over een preventief alcohol- en drugbeleid beschikt? Ik maak een onderscheid tussen de juridische verplichtingen waaraan bedrijven moeten voldoen en de uitbouw van een kwaliteitsvol, preventief beleid zoals de Vlaamse overheid dat promoot. Dat laatste omvat meer dan wat juridisch verplicht is.

Wat het eerste betreft: we verwachten dat de verplichte fase van cao 100 – de introductie van een beleids- of intentieverklaring in het arbeidsreglement – goed zal worden gerespecteerd, want het draagvlak voor deze maatregel is groot. Dat draagvlak werd gecreëerd dankzij het afsluiten van een interprofessioneel akkoord: cao 100 biedt een kader met duidelijke aanknopingspunten voor een efficiënt beleid. De eerste resultaten van de Q-ADO bevestigen de verwachting. Q-ADO is een online vragenlijst, ontwikkeld door de Vereniging voor Alcohol en andere Drugproblemen (VAD). VAD ondersteunt organisaties bij de uitwerking van een alcohol- en drugbeleid.

De vragenlijst is er voor alle organisaties: zowel grote als kleine, zowel uit de private als de publieke sector. De vragenlijst brengt in kaart hoe een organisatie beleidsmatig met de alcohol- en drugthematiek omgaat. Organisaties ontvangen zowel een overzicht van hun antwoorden als feedback en adviezen voor een succesvol alcohol- en drugbeleid.

VAD zal de volledige resultaten van de online respons tijdens de eerste 3 maanden van 2010 bekendmaken. Opgemerkt moet worden dat de vragenlijst niet alleen door organisaties uit de privésector werd ingevuld: 80 percent komt uit de privésector. Uit de resultaten blijkt alvast het volgende: 24 percent van de respondenten gaf te kennen dat in het arbeidsreglement van hun organisatie al een beleidsverklaring is opgenomen, 44 percent is ermee bezig en 17 percent plant dit te doen.

Het voldoen aan deze juridische verplichting is op zich niet voldoende om echt resultaten te boeken op het terrein. De verwachting is dat de meeste bedrijven op 1 april wel in orde zijn met cao 100. Op basis van inzichten en wetenschappelijk onderzoek over de efficiëntie van preventie-initiatieven vereist een efficiënt alcohol- en drugbeleid een combinatie van initiatieven op het vlak van de regelgeving, procedures bij acuut en chronisch misbruik, en ook hulpverlening en voorlichting en vorming. Dat zijn de zogenaamde vier pijlers van een alcohol- en drugsbeleid.

Om dat voor elkaar te krijgen zullen bedrijven de stap moeten zetten naar de – niet-verplichte – fase 2 van cao 100. In fase 2 moet de onderneming de doelstellingen en uitgangspunten van haar beleidsverklaring concretiseren, in regels over de beschikbaarheid van alcohol op het werk; over het binnenbrengen van alcohol en drugs; over het werkgerelateerde gebruik van alcohol en drugs; over procedures die moeten worden gevolgd bij het vaststellen van disfunctioneren op het werk ten gevolge van mogelijk alcohol- of drugsgebruik of bij de vaststelling van de overtreding van deze regels; en ten slotte, over de werkwijze en de procedure die bij de vaststelling van werkonbekwaamheid van een werknemer moeten worden gevolgd met betrekking tot het vervoer van de betrokkene naar huis, zijn begeleiding en de kostenregeling. Het merendeel van de ondernemingen heeft dit nog niet gedaan. De vragenlijst Q-ADO heeft dan ook juist de bedoeling om dat te stimuleren.

Op welke manier zal na 1 april 2010 worden nagegaan welke bedrijven nog niet over een preventief alcohol- en drugbeleid beschikken? Hoe zullen zij worden benaderd? Alles wat u opnoemt, zijn federale bevoegdheden. Het toezicht op de naleving van de cao gebeurt door de administratie van de Algemene Directie Toezicht Welzijn op het Werk of door de inspectie op de sociale wetten. Er is bij mijn weten nog geen algemene strategie bepaald.

Heeft de minister zicht op het aantal bedrijven dat voor het opmaken van het preventief alcohol- en drugsbeleid een beroep heeft gedaan op de specifieke kennis van bepaalde instanties? Ik heb momenteel enkel zicht op de mate waarin bedrijven een beroep hebben gedaan op voorzieningen op Vlaams niveau. In welke mate bedrijven een beroep hebben gedaan op regionale of lokale partners? Daarover kan ik weinig zeggen. Ik wil wel opmerken dat de samenwerking tussen het federale en het Vlaamse niveau tot nu toe goed verloopt. De bepalingen van de cao zijn gebaseerd op de uitgebreide informatie die de sociale partners in de Nationale Arbeidsraad hebben gekregen over de alcohol- en drugsthematiek op het werk.

Ook de VAD werd betrokken, zowel op het niveau van de Nationale Arbeidsraad als door de sociale partners afzonderlijk. Verder werd de leidraad van de NAR – ‘De leidraad voor de uitwerking van een preventief alcohol- en drugsbeleid in de onderneming’ – samengesteld met intensieve hulp van VAD. De leidraad steunt tevens – op inhoudelijk vlak, en met grafieken en schema’s – op een VAD-publicatie getiteld ‘Een ticket voor een alcohol- en drugbeleid in uw bedrijf, 2001’. VAD verleent sinds begin 2009 medewerking aan talrijke seminaries, studiedagen, workshops georganiseerd door de sociale partners zelf of door intermediaire organisaties en opleidingscentra. Ook de consultfunctie – telefonisch en via mail – werd frequent aangesproken. In dat verband is de dispatchfunctie voor het werkveld zeer belangrijk.

Voor de praktische ondersteuning in bedrijven zelf, werkt de VAD immers in hoge mate samen met de regionale preventiewerkers verbonden aan de centra voor Geestelijke Gezondheidszorg (cgg). Omdat dit ook past in het Vlaams actieplan inzake tabak, alcohol en drugs – en meer bepaald in krachtlijn 4, dat is: de impact van bestaande preventieve acties verbeteren – heb ik in 2009 aan de VAD een bijkomende subsidie toegekend van 144.900 euro voor extra ondersteuning van heel dit proces. Dit impliceert het organiseren van regionale bekendmakingsinitiatieven gericht op bedrijven; het coachen van bedrijven in het ontwikkelen en implementeren van een alcoholbeleid; en ten slotte, het organiseren van vorming op het gebied van alcoholbeleid in bedrijven. Hiertoe werd een samenwerkingsovereenkomst afgesloten tussen de VAD en zeven cgg’s.

De suggestie om in het kader van de goede samenwerking met de federale minister voor Werk af te spreken om dit samen te bekijken, is heel goed. In de gegeven omstandigheden houd ik me niet aan een deadline.

De voorzitter: Mevrouw Taeldeman heeft het woord.

Mevrouw Valerie Taeldeman: Ik heb alle begrip voor het niet stellen van een deadline. De cao legt geen regels of procedures op, maar wil de werkgevers aanmoedigen na te denken en doelstellingen te formuleren over een algemeen beleid over alcoholgebruik. Die fase 2 houdt geen verplichting in voor de bedrijven.

Blijkbaar heeft de VAD cijfermateriaal over gegevens van bedrijven van januari, februari en maart. Staan die al op de website of worden die binnenkort bekendgemaakt? Het zou goed zijn dat we dit thema kunnen opvolgen via de gegevens op de site van de VAD.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: De cijfers zijn af te leiden van de manier waarop mensen op de online vragenlijst van de VAD reageren. De vraag is wie vragen stelt op die site. We hebben die gegevens nu en de VAD kan die overmaken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Patricia De Waele tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de antidiscriminatiewetgeving voor de toegang van assistentiehonden tot publieke plaatsen

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, minister, collega's, op 20 maart 2009 is het decreet houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond goedgekeurd, waardoor de toegang van een assistentiehond tot publieke plaatsen wordt gegarandeerd. Het decreet is nog niet in werking omdat de administratie naar verluidt met de groepen in het veld de modaliteiten van het decreet uitwerkt. Het zou meer bepaald gaan om de regels in verband met de attestatie van de honden en de hondenopleidingscentra, en de sanctionering van overtredingen.

Vandaag vormt de discriminatie van andersvaliden vergezeld van een assistentiehond bij het betreden van publieke plaatsen in Vlaanderen nog steeds een probleem. In de parlementaire bespreking vorig jaar werd de regering aangemaand snel een procedure uit te werken die deze discriminatie opheft. De uitvoeringsbesluiten laten echter op zich wachten zodat het decreet bijna een jaar later de facto dode letter is.

Wat betreft de attestatie van de honden en de hondenopleidingscentra zouden de minister en zijn administratie de criteria snel moeten kunnen opstellen. Het parlement heeft zich al duidelijk uitgesproken over de gewenste criteria die de minister zou moeten implementeren.

De Vlaamse regering moet conform de richtlijnen van het decreet ook een boeteprocedure uitwerken. Er wordt in het decreet voor een administratieve boete gekozen, die aan een aantal inhoudelijke en procedurele voorwaarden moet voldoen. Gezien de ervaring die de Vlaamse administratie op het gebied van alternatieve sanctionering heeft vergaard, zou de uitwerking van de gevraagde administratieve boeteprocedure geen jaar in beslag mogen nemen.

Dit alles heeft tot gevolg dat mensen met een handicap, vergezeld door hun werkende assistentiehond, zich nog steeds op de antidiscriminatiewet van 2007 moeten baseren om de toegang van hun hond tot publieke plaatsen te garanderen. Assistentiehonden die worden begeleid door trainers of gastgezinnen hebben wettelijk gezien, tot op vandaag, zelfs geen enkel recht op toegang tot publieke plaatsen.

Minister, hoever staat de Vlaamse regering met de uitwerking van deze procedure? Wanneer zullen de uitvoeringsbesluiten klaar zijn? Wanneer zal de regeling dan in werking kunnen treden? Zijn er moeilijkheden met betrekking tot de selectie van de criteria voor de attestatie die de vertraging van de uitvoeringsbesluiten met een jaar rechtvaardigen? Zijn er van de aangehaalde internationale standaard afwijkende criteria opgesteld voor de attestatie van de honden of van de opleidingscentra? Zijn er moeilijkheden met betrekking tot de praktische uitwerking van de boeteprocedure die de vertraging van de uitvoeringsbesluiten met een jaar rechtvaardigen?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, 3 maanden geleden diende ik een vraag om uitleg in over hetzelfde onderwerp. Ook de vraagstelling was zeer gelijklopend. Deze vraag werd echter onontvankelijk verklaard door commissievoorzitter Dehaene en dus zette ik die om tot een schriftelijke vraag. Waarom deze vraag om uitleg dan wel onontvankelijk werd verklaard, is mij onduidelijk, met alle respect voor mevrouw De Waele.

Nu, het geeft mij de gelegenheid enkele opvolgingsvragen te stellen naar aanleiding van mijn schriftelijke vraag die anders wellicht onontvankelijk waren verklaard. Minister, u stelde dat

er begin januari een ontwerpbesluit was na overleg met alle Vlaamse centra die assistentiehonden opleiden. Over dit ontwerp zou kort nadien worden overlegd met het kabinet van Gelijke Kansen. Heeft dit overleg plaatsgevonden? Wat was daarvan het resultaat?

U stelde ook een evenwicht te willen zoeken tussen de bekommernissen van de sector en noodzakelijke professionalisering. Hoe werd dit bereikt? Heeft daarover nog verder overleg plaatsgevonden met de Vlaamse centra die assistentiehonden opleiden? Op mijn voorstel stelde u een sensibiliseringsactie op poten te willen zetten in samenwerking met de horeca-sector. Hebt u daarover al meer info?

Ook wil ik graag meer info krijgen over de afstemming met het federale niveau. Mevrouw De Waele verwijst naar de antidiscriminatiewet, maar er is ook het KB van 22 december 2005 waarin omtrent de levensmiddelenhygiëne een uitzondering wordt gemaakt voor assistentiehonden, en dit overlapt met het Vlaamse decreet. Afstemming lijkt noodzakelijk, want ook daarin wordt bepaald dat een attest moet kunnen worden voorgelegd. U zou dit binnen de subinterministeriële conferentie personen met een handicap aankaarten. Is daarover al een resultaat bereikt? Graag antwoord op deze vragen en meteen heb ik mevrouw De Waele al een antwoord bezorgd op een deel van haar vragen.

De voorzitter: Verschillende leden hebben de opmerking gemaakt over het al dan niet ontvankelijk zijn van vragen om uitleg. Als u daarover bemerkingen hebt, kunt u zich wenden tot de parlementsvoorzitter.

Als mede-indiener van het decreet waarover het hier gaat, wil ik graag de vraag om uitleg van mevrouw De Waele ondersteunen.

Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: U moet me verontschuldigen dat ik op enkele bijkomende vragen niet meteen kan antwoorden. Ik ben graag bereid om die informatie te verzamelen. Ik hoor dat er een schriftelijke vraag over is en neem aan dat dat een aanleiding is om die gegevens door te geven.

Na overleg met de sector werkte het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) een voorstel uit voor uitvoeringsbesluiten op het decreet houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond. Dit voorstel werd op 18 februari 2010, zoals ik had aangekondigd, een eerste maal besproken met de Cel Gelijke Kansen in Vlaanderen dat deels bevoegd is voor dit decreet. Tijdens dit overleg werd nagegaan welke administratie bevoegd is om welke bepaling van het decreet verder uit te voeren. Er is een nieuw overleg gepland op 27 april 2010.

Op dat overleg bleek een verschillende visie tussen Gelijke Kansen en het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap. Het gelijkemansbeleid gaat uit van overleg en samenwerking met het middenveld, terwijl voormeld decreet kiest voor bestraffing middels een administratieve geldboete. De vraag is of het toegangsrecht binnen het Gelijkekansendecreet moet worden geïncorporeerd. Als een decreetswijziging noodzakelijk is, dient eerst de procedure bij het Vlaams Parlement te worden opgestart en kan pas naderhand worden overgegaan tot uitvoering van het gewijzigde decreet. Het valt op dit ogenblik niet te voorzien hoeveel tijd het zal vergen om tot uitvoeringsbesluiten te komen en evenmin wanneer de uitvoeringsbesluiten in werking zullen treden. Ik kan u wel verzekeren dat niet wordt gedraald met dit onderzoek, maar het is ook principieel.

Zijn er moeilijkheden met betrekking tot de selectie van de criteria? De moeilijkheid situeert zich na het overleg tussen het VAPH en de Cel Gelijke Kansen in de benadering. Het decreet heeft uitdrukkelijk gekozen voor een strafrechtelijke beteugeling en de uitvoeringsbesluiten zijn op die basis voorbereid.

De uitvoering van de boeteprocedure vermeld in artikel 5 van het decreet houdende de toegankelijkheid van publieke plaatsen voor personen met een assistentiehond dient verder te

worden onderzocht en zal deel uitmaken van het reeds geplande overleg met de Cel Gelijke Kansen in Vlaanderen. Eerst moet de vraag worden opgelost of het toegangsrecht binnen het Gelijkekansendecreet moet worden geïncorporeerd.

De voorzitter: Mevrouw De Waele heeft het woord.

Mevrouw Patricia De Waele: Ik ben wat verward te horen dat u moet wachten op de uitvoeringsbesluiten omdat het een vrij principiële discussie is. Ik betreur dat dat een reden zou zijn. Uit mijn informatie blijkt dat er internationale regels zijn opgesteld die niet alleen de minimumstandaarden voor de opleidingscentra vastleggen, maar ook voor de hulphonden en de gebruikers. Kunnen we ons niet grotendeels baseren op het werk dat al bestaat om de zaken hier te bespoedigen? Minister, het is mijn grote frustratie te horen dat men er niet snel werk van maakt. Ik kan uit uw antwoord niet afleiden wanneer er wel werk van zal worden gemaakt.

Mevrouw Stevens, ik zou ook gefrustreerd zijn als mijn vraag om uitleg niet ontvankelijk zou worden verklaard en die van een collega wel. Misschien heeft dit te maken met het feit dat ik de week daarvoor een vraag heb gesteld over een eventuele financiële bijdrage voor de assistentiehonden. De timing heeft me ingehaald. De bedoeling was dat die vragen tijdens 2 opeenvolgende weken aan bod zouden komen. Het is hier later op de agenda gekomen, wellicht omwille van andere geplande werkzaamheden. Ik hoef hier niet op te antwoorden. Ik denk dat de heer Dehaene daar een antwoord op kan geven.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, in het belang van de mensen die graag een assistentiehond willen en van de sector die assistentiehonden opleidt, wil ik aandringen om hen meer rechtszekerheid te geven, en pleit ik voor een snelle oplossing van dit probleem. Zolang er geen duidelijke regelgeving is, zullen de mensen die in die sector werken, zeer onzeker zijn. Het heeft negatieve effecten. Er is nu al een groot tekort aan assistentiehonden. Ook de budgetten voor de sector voldoen niet. Ik pleit voor een snelle aanpak van dit probleem.

Mevrouw Vera Van der Borgh: De indieners van dit voorstel van decreet – hoofdindieners was onze commissievoorzitter Dehaene – hadden de bedoeling om duidelijkheid en zekerheid te bieden, want dat ontbrak voor mensen die gebruik moeten maken van een assistentiehond. Het verbaast me te horen dat er nog heel wat problemen over bestaan. We gingen ervan uit dat dit kon worden opgelost.

Ik durf erop aan te dringen om uitvoering te geven aan dit decreet via de besluiten. Mochten er zaken zijn die dat in de weg staan, dan moeten we dat proberen op te lossen met een aanpassing. Als er in het decreet elementen zijn die maken dat een snelle uitvoering niet mogelijk is, dan zijn we met z'n allen bereid om dit te herbekijken en deze elementen te verwijderen of aan te passen. Als de heer Dehaene terug is uit zijn verre bestemming, dan zal hij misschien wel het nodige initiatief nemen.

Minister Jo Vandeuren: Ten gronde hebt u gelijk. We moeten zorgen dat de uitvoeringsbesluiten kunnen worden opgesteld.

Ik zal de schriftelijke vragen verzamelen en zorgen dat er een antwoord op komt. Ik neem ook aan dat de bijeenkomst van onze administraties vandaag enige duidelijkheid kan geven.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Marijke Dillen tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de financiële situatie van de Vlaamse vzw-woonzorgcentra

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Voorzitter, minister, collega's, uit een onderzoek door Zorgnet Vlaanderen, de koepelorganisatie die meer dan 500 zorgvoorzieningen verenigt, blijkt dat 75 percent van de Vlaamse vzw-woonzorgcentra een gezonde financiële structuur heeft. In een gecombineerde test slagen ze op drie van de vier criteria: solvabiliteit, liquiditeit, rentabiliteit en continuïteit.

Toch beschikken de meeste over onvoldoende cashflow voor een substantiële uitbreiding, die nodig is om de vergrijzing op te vangen. Er is misschien voldoende cashflow voor een kleine uitbreiding, maar het bouwen van een nieuw tehuis blijkt onmogelijk. 16 voorzieningen bevinden zich in de gevarezone.

Minister, drie vierde van de vzw-woonzorgcentra blijkt financieel gezond te zijn, wat betekent dat er met 25 percent of één op vier toch wel problemen zijn wat de financiële situatie betreft. Hebt u initiatieven genomen om oplossingen uit te werken?

Uit het onderzoek blijkt dat het gemiddeld boekhoudkundig resultaat van de 75 percent gezonde vzw-woonzorgcentra met een goede financiële structuur, steeg van 3,3 percent in 2007 naar 3,6 percent in 2008. Minister, wat mij verontrust is dat twee derde van deze stijging te verklaren is door inhaalbedragen vanwege het RIZIV, met name de afrekening voor de meerkost van de sociale akkoorden voor het omkaderend personeel voor de periode 2004-2007. Dit kan betekenen dat er voor de toekomst een ernstig risico bestaat nu de inhaalbedragen zijn betaald en deze bijkomende middelen wegvallen. Gaat u hieraan aandacht besteden en initiatieven nemen om te voorkomen dat in de toekomst nog meer woonzorgcentra in de gevarezone dreigen te belanden?

Zestien voorzieningen bevinden zich reeds in de gevarezone. Hebt u kennis van de omvang hiervan? Gaat u hieraan ook meer aandacht besteden om verdere risico's te vermijden en te voorkomen dat in de toekomst de financiële structuur volledig wordt ondermijnd, vooral in het belang van de bewoners van de woonzorgcentra?

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, ik kijk altijd met belangstelling uit naar dergelijke studies. In dit onderzoek ging het over de vzw-rusthuizen. Zoals u weet, zijn er nog twee andere soorten woonzorgcentra: de openbare en de private.

Het zou misschien ook nuttig zijn om de financiële situatie van de openbare woonzorgcentra eens te onderzoeken, want dat is een ander verhaal. We zien de dramatische cijfers meestal niet omdat ze opgaan in het totaalbudget dat het OCMW ter beschikking krijgt via de gemeentelijke toelagen.

Als we ooit de discussie over de financiële situatie van de woonzorgcentra ten gronde voeren, dan moeten we ook deze discussie voeren. Door deze manier van werken laten we de belastingbetaler twee keer betalen. Ook de openbare woonzorgcentra moeten worden geresponsabiliseerd voor hun financiën. Naar mijn aanvoelen – ik spreek me niet uit of het terecht of onterecht is – komen ze er vrij gemakkelijk van af doordat de gemeente het tekort maar moet bijdragen. Dat zorgt soms ook voor problemen.

Minister, ik hoop dat u dit in uw achterhoofd houdt als u een studie over de financiële situatie van de woonzorgcentra aanvat.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, het onderzoek van Zorgnet Vlaanderen is een studie van Zorgnet Vlaanderen, Partezis en Dexia. Het is dus geen studie op verzoek van de Vlaamse overheid.

De studie bevat de financiële analyse van de boekjaren 2005 tot 2008 van 173 Vlaamse vzw-ouderenvoorzieningen die zijn aangesloten bij Zorgnet Vlaanderen. Als een dergelijke studie voor de openbare sector interessant zou zijn, dan is het dat ook voor de commerciële sector.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Wij zijn vragende partij om alles op een gelijke manier te behandelen.

Minister Jo Vandeurzen: 75 percent van de voorzieningen uit de studie slagen erin om ten minste drie van de vier criteria van de gecombineerde test over de financiële gezondheid te halen. Hieruit kan men echter niet concluderen dat 25 percent dus met financiële problemen zou kampen. Uit de individuele ratio's blijkt namelijk dat 95 percent de norm inzake solvabiliteit haalt en 87 percent de norm haalt inzake liquiditeit, toch twee cruciale parameters om de financiële gezondheid te meten. Voor de derde parameter rentabiliteit haalt 94 percent van de voorzieningen die actief zijn in een socialprofitsector, de norm. De gecombineerde test toont ook aan dat in 2008 alle voorzieningen voor minstens één parameter slagen, terwijl in 2007 0,75 percent en in 2005 zelfs 2,26 percent van de steekproef voor geen enkele parameter slaagde.

Op de vraag over initiatieven inzake oplossingen voor inrichtende machten van woonzorgcentra met financiële problemen moet ik verwijzen naar het feit dat de financiering van de werking van deze voorzieningen grotendeels federale materie is. Daarnaast gebeurt er in het kader van de waarborgverlening door het Vlaams Infrastructuurfonds voor Persoonsgebonden Aangelegenheden (VIPA) een nauwgezette opvolging van de voorzieningen die weliswaar een waarborg verkregen, maar toch extra aandacht vergen.

Er is geen informatie beschikbaar over de oorzaak van de problemen van de vermelde voorzieningen. Het is ook niet duidelijk of de problemen structureel dan wel tijdelijk zijn. Meer concrete informatie is nodig om maatregelen te kunnen treffen indien dit in de bevoegdheid van de Vlaamse overheid zou passen.

De studie toont inderdaad een stijging van het geaggregeerd boekhoudkundig resultaat van 3,3 percent in 2007 naar 3,6 percent in 2008 voor alle voorzieningen uit de steekproef, en niet enkel voor de 75 percent ervan die minstens drie van de vier criteria van de gecombineerde test halen, zoals in de vraagstelling is vermeld. Deze stijging naar 3,6 percent in 2008 is een vergelijking ten opzichte van de gecorrigeerde omzet. Volgens de studie is twee derde van deze stijging te verklaren op basis van de RIZIV-inhaalbedragen. Dat hebt u daarnet ook gezegd. Zonder deze financiering is er in vergelijking met de gecorrigeerde omzet nog een toename van 1,2 percent. In absolute cijfers stijgt het geaggregeerd resultaat in 2008 met 18,4 percent ten opzichte van 2007. De impact van de RIZIV-inhaalbedragen op deze 18,4 percent is niet gekend. Hiervoor is verdere duiding van de initiatiefnemers van de studie over de resultaten nodig. Er mag worden verwacht dat de woonzorgcentra zich bewust zijn van de tijdelijkheid van deze meevaller en voorzichtig zijn in 2010.

Voor de vraag naar onze initiatieven om te voorkomen dat in de toekomst meer woonzorgcentra in de gevarenzone belanden, naar aanleiding van dit uitzonderlijke RIZIV-resultaat, wil ik benadrukken dat de problematiek van de termijnen waarop het RIZIV voorlopige tegemoetkomingen afrekent, ressorteert onder de federale bevoegdheid.

Omdat zestien voorzieningen een cashflow kleiner dan de vervallende langetermijnkredieten hebben, worden ze in de studie aangehaald als zijnde in de gevarenzone. Maar hoe deze voorzieningen scoren op de andere ratio's is echter niet vermeld. Welke deze zestien voorzieningen zijn, en wat hun individuele resultaten op basis van jaarrekeningen en cijfers op niveau van de voorziening zijn, wordt ook niet kenbaar gemaakt.

Dat koepels in samenwerking met private partners analyses maken van de financiële gezondheid van de sector van de woonzorgcentra is een uitstekende zaak. Als uit de studie blijkt dat bepaalde leden-voorzieningen in moeilijkheden verkeren, zou het goed zijn dat de koepel er bij de bij haar aangesloten voorziening op aandringt om contact op te nemen met de

administratie met het oog op een opvolging van de financiële toestand in het belang van de bewoner. Reeds enkele jaren onderkennen we namelijk het belang om proactief de rechten van de residenten maximaal te garanderen. Hiertoe screent het Agentschap Inspectie Welzijn, Volksgezondheid en Gezin (WVG) de inrichtende machten van woonzorgcentra en serviceflatgebouwen op hun financieel risico om zo tijdig een dreigend financieel debacle te zien aankomen zodat, indien nodig, op initiatief van het Agentschap Zorg en Gezondheid maatregelen kunnen worden getroffen om de continuïteit van de dienstverlening te verzekeren.

Vermijden van faillissementen of vereffeningen kunnen de financieel inspecteurs van het Agentschap Inspectie WVG niet. Soms kan een financiële inspectie wel een aanzet zijn voor de voorziening om hun financiële situatie onder de loep te nemen, bijvoorbeeld omdat naar aanleiding van de inspectie de voorziening een actieplan opstelt om de inspecteur te tonen hoe ze hun financiële situatie willen verbeteren.

Bij het risicogestuurd toezicht hanteert het Agentschap Inspectie WVG een financieel analyse-instrument, de besluitvorming van een financiële inspectie en andere aanwijzingen van mogelijke financiële problemen. Het financieel analyse-instrument verwerkt automatisch enkele beschikbare financiële gegevens van 482 inrichtende machten - vzw's en ondernemingen - van woonzorgcentra en serviceflatgebouwen uit diverse elektronische bronnen tot acht indicatoren. De OCMW's en openbare instellingen zijn, gelet op hun eigenheid en het publieke toezicht door de lokale besturen, niet opgenomen.

De score op een indicator wordt voorgesteld met een groen, oranje, rood of wit knipperlicht. Een groen knipperlicht betekent dat er geen drempelwaarde is overschreden, bij een oranje knipperlicht is de eerste en bij een rood is de tweede drempelwaarde overschreden. Als de gegevens niet beschikbaar zijn, blijft het knipperlicht wit. Deze knipperlichten worden omgezet in een percentage. Dit percentage samen met andere informatie zoals de evolutie van de RSZ-schulden, de datum en het resultaat van vorige financiële inspecties, de leeftijd van de rechtspersoon enzovoort, worden gehanteerd bij het prioriteren van inspectieopdrachten.

Daarnaast draagt ook de besluitvorming van een financiële inspectie bij tot risicogestuurd toezicht. De financieel inspecteur schat de ernst van de financiële moeilijkheden in en sluit de inspectie niet af zonder vereiste opvolging. Ook de inhoudelijke inspecteurs en het Agentschap Zorg en Gezondheid kunnen aanwijzingen van mogelijke financiële problemen waarnemen om de financiële inspecties aan te sturen. Tevens wordt er gewerkt aan de optimalisering van het analyse-instrument door een nieuwe gegevensbron te integreren in het instrument. Dit zal leiden tot een aanzienlijke verhoging van het aantal verwerkte jaarrekeningen, zoals die van vzw's.

De voorzitter: Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen: Minister, ik dank u voor uw uitvoerig antwoord. Zonder u op een deadline te willen vastpinnen, denk ik dat dit zeker een dossier is dat onder de aandacht moet blijven in het overleg met de federale regering.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Paul Delva tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het aantal aansluitingen bij de zorgverzekering in Brussel

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, collega's, de Vlaamse zorgverzekering biedt, sinds 2001, een tegemoetkoming in de kosten voor niet-medische zorg. Het systeem van de Vlaamse zorgverzekering valt uiteen in twee delen: enerzijds de aansluiting bij een zorgkas

en de betaling van de jaarlijkse bijdrage, anderzijds het verkrijgen van een uitkering voor thuiszorg of residentiële zorg als men zorgbehoevend is. Deze informatie staat allemaal op de website over de Vlaamse zorgverzekering.

In Vlaanderen is de aansluiting bij een zorgkas verplicht. In Brussel is dit echter niet het geval. Toch werd een ruime toepassing van de zorgverzekering in Brussel mogelijk gemaakt, maar dan wel op vrijwillige basis. Intussen werd ook de discriminatie rond de erkenning en de maandelijkse factuur weggewerkt.

Men zou kunnen verwachten dat het aantal aansluitingen bij deze verzekering in Brussel zou stijgen naarmate de tijd verstrijkt omdat de bekendheid van de zorgverzekering toeneemt. Maar uit cijfers op de website over de Vlaamse zorgverzekering blijkt dat het aantal leden sedert 2007 gedaald is in Brussel: in 2006 waren er nog iets meer dan 55.500 leden, in 2007 daalde dit tot zo'n 54.000 en eind 2008 stond de teller nog op 50.500 aansluitingen.

Sinds de indiening van mijn vraag zijn de cijfers ondertussen bekend geworden. Voor 2009 is er een lichte stijging tot iets meer dan 51.000, maar die stijging kan geenszins de opmerkelijke daling van de voorbije jaren tenietdoen.

Minister, kunt u me zeggen hoeveel inwoners van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest aanspraak gemaakt hebben op een tussenkomst of een tenlasteneming vanwege de Vlaamse Gemeenschap? In hoeverre ervaart u deze dalende aansluitingen op langere termijn als problematisch? In hoeverre zoeken de verschillende zorgkassen actief of proactief naar nieuwe leden of aansluitingen in Brussel?

Hebt u al een onderzoek of een evaluatie verricht over de werking van de zorgverzekering in Brussel? Wat waren de belangrijkste conclusies? In welke mate wilt u bijvoorbeeld via een specifieke promotiecampagne Brusselaars aanmoedigen om zich toch nog aan te sluiten bij de zorgverzekering? Aangezien het in Vlaanderen om een verplichting gaat, zijn er vaste jaarlijkse weerkerende mechanismen in gang gezet die hun vruchten afwerpen, maar in Brussel hebben die mechanismen logischerwijze geen werking. Dus is er elk jaar opnieuw werk te doen om die mensen aan te moedigen om zich aan te sluiten bij de zorgverzekering, dan wel hun aansluiting te vernieuwen of te verlengen. Hebt u daarvoor plannen en hebt u daarover overleg gehad met het bevoegde VGC-collegelid Brigitte Grouwels?

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Ik heb altijd gezegd, minister, dat we in Brussel de mensen heel goed moeten informeren en dat we de zorgverzekering daar eigenlijk op een bijna commerciële manier moeten gaan promoten. Dat was zeker zo bij de lancering ervan.

Het is natuurlijk zo dat diegenen die in het begin de trein gemist hebben, nog maar moeilijk – en hoe langer de tijd verstrijkt, hoe moeilijker dat zal zijn – overtuigd kunnen worden om aan te sluiten omdat ze dan geconfronteerd worden met een lange wachttijd vooraleer ze kunnen genieten van de uitkering. Wat we zeker moeten doen, is de 25-jarigen systematisch persoonlijk gaan aanschrijven, want ze kunnen aansluiten vanaf het ogenblik dat ze 26 jaar worden. Dat is eigenlijk de groep die men moet hebben en die nog ruim zal bijdragen tot de pot alvorens ze kunnen genieten en die – als ze op dat moment aansluiten - niet geconfronteerd worden met eender welke sanctie op het moment dat ze zorgbehoevend worden. We moeten ons dus vooral tot die groep richten. Zou u een initiatief willen nemen om de 25-jarigen goed te informeren en persoonlijk aan te schrijven?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Ik heb enkele opmerkingen over de vragen: drie van de vijf vragen van de heer Delva peilen naar cijfers. Mochten wij dezelfde vraag hebben gesteld, dan zou die onontvankelijk zijn verklaard.

De voorzitter: Dat is de rode draad van deze vergadering.

Mevrouw Helga Stevens: Ik zal de parlamentsvoorzitter er ook nog over aanspreken, maar ik wil gewoon even benadrukken hoe diep de frustratie zit bij ons en bij verschillende collega's.

De promotiecampagne die de heer Delva voorstelt, lijkt me een goed idee en we staan daar zeker achter, ook omdat de zorgverzekering een mooi voorbeeld is van een Vlaamse verankering in Brussel. Maar we kunnen ons toch vragen stellen bij het aantal mensen dat bewust afhaakt en de meerwaarde van zo'n zorgverzekering niet inzielt, zoals de heer Strackx ook al heeft gezegd. Misschien moet de minister eens onderzoeken wat de samenstelling is qua leeftijd van de mensen die nu aansluiten bij de zorgverzekering. Als ze niet aansluiten, is dat misschien omdat de zorgverzekering te weinig gekend is bij de Vlamingen in Brussel en ook bij de allochtonen. We kunnen ons ook de vraag stellen op welke manier de Vlaamse zorgverzekering beter bekend kan worden gemaakt en op welke manier we ze meer kunnen verspreiden, net zoals de heer Delva daar in zijn vraag ook al naar verwezen heeft.

Ten slotte nog een kleine bijkomende vraag: overtreffen de inkomsten in Brussel de uitgaven, of is er een evenwicht? Is er een tekort of is er net een overschot? Het kan interessant zijn om dat ook eens na te gaan.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Ik vrees dat de mensen die afhaken, waarover mevrouw Stevens spreekt, jammer genoeg overleden zijn. Heel wat mensen hebben zich aangesloten op het moment dat ze dat konden omdat ze op dat ogenblik al zorgbehoevend waren en onmiddellijk van een uitkering konden genieten. Ik heb de statistieken nu niet bij en ik weet ook niet of de cijfers uitgesplitst zijn, maar ik vrees dat het grote verlies te maken heeft met overlijdens. Ik denk dat het komt omdat de groep die zich had aangesloten, al vrij bejaard was.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: De vrij grote daling van het aantal leden in Brussel in 2008 wordt verklaard doordat Brusselse leden die drie keer niet betaalden, voor het eerst geschrapt werden in 2008. In 2009 waren er 1.469 nieuwe aansluitingen. In 817 gevallen werd het lidmaatschap stopgezet. Het aantal aansluitingen in Brussel boven de 26 jaar bedroeg in 2009 51.224, dit is een netto toename van 802 aangesloten leden ten opzichte van het jaar 2008. Daarin zit ook het aantal leden dat van Vlaanderen naar Brussel is verhuisd in 2009. Als een aangesloten Vlaming in Brussel is komen wonen in 2009, wordt die op 31 december 2009 als Brusselaar beschouwd. Ongeveer 150 personen – netto – zijn van Vlaanderen naar Brussel komen wonen.

In totaal hebben 3618 inwoners van Brussel aanspraak gemaakt op een tussenkomst van de zorgverzekering, waarvan 2613 in de residentiële zorg en 1005 in de thuiszorg.

De Brusselse aansluitingen vertoonden de voorbije jaren een dalende tendens. Dat was vooral het geval in 2008 omdat in dat jaar leden die drie keer niet betaalden, uit de ledenlijsten werden geschrapt. De daling in 2008 was extra groot omdat het schrappen van leden voor het eerst gebeurde en bijgevolg op meerdere jaren betrekking had. In 2009 is er een lichte stijging van het aantal Brusselse leden. Alle mutualistische zorgkassen schrijven jaarlijks 26-jarige Brusselse leden van het ziekenfonds aan om zich aan te sluiten bij de zorgkas. Ook leden die in Brussel komen wonen, worden aangeschreven.

Het facultatieve karakter van de zorgverzekering, dat bovendien een risico dekt dat zich in een meerderheid van de gevallen pas op lange termijn realiseert, is wellicht een verklaring voor het beperkt aantal leden in Brussel. Wie niet tijdig aansloot en op latere leeftijd alsnog wil aansluiten, heeft bovendien een wachttijd van 10 jaar vooraleer hij of zij een recht kan openen op tenlasteneming. Deze regeling is bedoeld om het verzekeringskarakter van de zorgverzekering niet te ondermijnen. Het vormt wel een drempel voor nieuwe aansluitingen vanaf een bepaalde leeftijd.

Op dit ogenblik zijn er geen plannen voor een specifieke promotiecampagne. De problematiek van Brussel zal echter mee worden herbekeken in het kader van de uitwerking van de Vlaamse Sociale Bescherming. Dan moet ook worden nagegaan hoe de inwoners van het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest zullen worden geïnformeerd en hoe de Brusselse Vlamingen kunnen worden bereikt met gerichte campagnes en eventueel met medewerking van organisaties uit het middenveld. Hierover zal overleg worden gepleegd met de VGC.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Er is dus een specifieke reden voor de scherpe daling in 2008. Ik denk dat het een heel heldere uitleg is.

Alle 26-jarigen die aangesloten zijn bij een Vlaams ziekenfonds, worden aangeschreven. Wat alle anderen betreft, denk ik dat een 35-jarige bijvoorbeeld toch nog altijd zou kunnen instappen. Ik weet wel dat er nu een wachttijd is van 10 jaar, zoals de minister zei. Ik blijf ervan overtuigd dat we in Brussel momenteel een bepaalde doelgroep van Nederlandstaligen, eventueel tweetaligen of anderstaligen – want de zorgverzekering staat eigenlijk open voor iedereen die er in Brussel gebruik van zou willen maken –, sterker kunnen aanspreken dan we totnogtoe hebben gedaan. Ik denk dat een specifieke promotiecampagne nuttig kan zijn. De minister past dat eventueel in de nieuwe Vlaamse Sociale Bescherming die eraan komt. Dat kan natuurlijk nuttig zijn en ik hoop dat er in dat geval – zoals de minister aangeeft – samengewerkt wordt met de VGC, die het Brusselse terrein het beste kent.

De voorzitter: De heer Strackx heeft het woord.

De heer Felix Strackx: Misschien moeten we toch eens nadenken over die wachttijd van 10 jaar. Iemand die hoogbejaard is en zorgbehoevend wordt, moet dan nog 10 jaar wachten. Dan heeft dat geen zin. *(Opmerkingen van de voorzitter en minister Jo Vandeuren)*

Ik vind het idee van de heer Delva niet slecht om misschien in trappen te voorzien. Als men nog aansluit tot 35 jaar, is de wachttijd 2 jaar en dat kan zo verder oplopen. Iemand die de boot gemist heeft en 10 jaar moet wachten, kan men niet meer overtuigen om aan te sluiten. Die is men voor altijd kwijt. Ik weet het zelf niet, maar het is iets om over na te denken.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Katrien Schryvers tot de heer Jo Vandeuren, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over het project moeder-kind

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Bij heel wat vrouwen - men schat 11 tot 20 procent - die net bevallen zijn, komt depressie wel eens voor. Dat kan soms uitmonden in een postpartumpsychose, die residentieel moet worden behandeld. Een residentieële behandeling van de moeder kan er echter voor zorgen dat de noodzakelijke band tussen moeder en kind in de eerste weken en maanden moeilijker of niet kan worden opgebouwd.

Van daaruit zijn er een aantal projecten ontstaan in het Psychiatrisch Centrum Bethanië te Zoersel en het Psychiatrisch Ziekenhuis Sint-Camillus te Sint-Denijs-Westrem waar moeder en kind samen worden opgenomen. De Vlaamse Gemeenschap heeft hiervoor sinds eind 2006 financiële middelen toegekend. Gedurende de afgelopen jaren is het behandelprogramma voor deze doelgroep geëvolueerd naar een geïntegreerd zorgconcept voor jonge moeders met een grote psychosociale nood.

Naast de behandeling van de moeders is het ondersteunen van de moeder-kindrelatie een belangrijk aandachtspunt in de werking van de zorgeenheid 'moeder-kind'. Maar ook het netwerk waarin de moeder leeft, wordt mee opgenomen bij de behandeling en de hulpverlening.

In de toelichting bij de uitgavenbegroting 2010 lezen we – en we hebben het hier ook besproken, minister –: “Het project moeder-kind zal normaliter via het RIZIV gefinancierd worden.” Tot op heden blijft er toch wel onduidelijkheid over de verdere financiering. De Vlaamse Gemeenschap zou de eerste 6 maanden van 2010 financieren. Er moeten daartoe nog middelen worden gezocht. Hierover is tot vandaag nog geen toezegging gebeurd.

Mijn vragen zijn dan ook de volgende. Is er inmiddels zekerheid over de financiering van de eerste 6 maanden van 2010? En wat zal er gebeuren voor de periode nadien?

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, ik wens mij aan te sluiten bij de vraagsteller. De projecten te Zoersel en te Gent verdienen opvolging omdat ze een belangrijke impact kunnen hebben op de band tussen moeder en kind. Graag had ik vernomen of er op het federale niveau voor de financiering van dit project via het RIZIV een haar in de boter zit. Normaal gezien had die financiering in de federale begroting voor 2010 moeten zijn ingeschreven. Waarom is dit niet gebeurd? Nu de federale regering is gevallen, vrees ik dat het probleem niet snel zal worden opgelost. Als de federale overheid in gebreke blijft, wilt u dan het engagement opnemen om zelf voor financiering te zorgen? Bij de bespreking van de beleidsnota beloofde u immers dit dossier verder op te volgen.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Ik sluit me ook even aan. Niemand twijfelt aan het belang van het werk van die voorzieningen. Ik heb het wel moeilijk met het feit dat elk jaar opnieuw de financiering van dit project, dat erg belangrijk is en al 22 jaar loopt, in het ongewisse blijft. Als een evaluatie van een project positief uitvalt, dan verdient dat project een recurrente ondersteuning, zo niet moeten we daar de gevolgen uit trekken. Ik heb dat ook al aangekaart tijdens de bespreking van de beleidsnota en de begroting. Ik sluit me dus aan bij wat mevrouw Schryvers zei. Voorts wil ik zoals mevrouw Stevens weten hoe het staat met de onderhandelingen met het RIZIV. Ten slotte wil ik weten of u deze moeder-kindeenheden zult subsidiëren als het RIZIV dat zelf niet doet. Zult u deze projecten in de reguliere werking integreren?

Mevrouw Lies Jans: Ik wil het belang van dit project benadrukken, en aandringen op structurele financiering van het federale of het Vlaamse niveau. Dat laatste moet nog worden uitgeklaard. Minister, bij de bespreking van de beleidsnota zei u dat u het belangrijk vindt dat nog dit jaar alle projecten worden geëvalueerd, om dan in 2011 duidelijkheid te krijgen over welke projecten zullen blijven bestaan, en welke niet. Wat is de stand van zaken?

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, beide projecten werden tussen 2000 en 2006 door Kind en Gezin gesubsidieerd. Van 1 januari 2007 tot en met 31 december 2008 werden deze projecten door het Agentschap Zorg en Gezondheid met projectsubsidies gefinancierd. Van 1 januari 2009 tot en met 31 december 2009 was in een recurrente financiering voorzien. Aangezien de psychiatrische ziekenhuizen de Vlaamse Gemeenschap ervan op de hoogte hadden gebracht dat beide projecten vanaf 2010 zullen worden overgenomen door het RIZIV, via een revalidatieovereenkomst, gold de overeenkomst slechts voor 1 jaar. Die was eventueel verlengbaar.

Ondertussen hebben de psychiatrische ziekenhuizen aan de Vlaamse Gemeenschap laten weten dat het RIZIV tegen midden 2010 een ontwerp van overeenkomst zal opstellen. Dit betekent dat het dus nog steeds de intentie van het RIZIV is om voor beide projecten in een structurele financiering te voorzien. Echter, de timing van de finalisatie van de overeenkomst blijft onzeker. Het is mogelijk dat de overeenkomst pas in het najaar definitief wordt. Gelet op de recente politieke evoluties zullen we nagaan of het RIZIV autonoom deze overeenkomst kan afwerken. Omdat beide projecten zonder bijkomende financiering bovenop de reeds bestaande basisfinanciering niet kunnen overleven en dus de continuïteit van de zorg niet is gewaarborgd, heeft de Vlaamse Gemeenschap de intentie om deze projecten in 2010

en dit voor een looptijd van 6 maanden bijkomend te financieren. Momenteel wordt hiervoor het akkoord aan de minister van Begroting gevraagd.

De projecten nog langer subsidiëren, is momenteel niet mogelijk, gezien de beperkte budgettaire middelen voor 2010. Voorts moet nog worden vermeld dat het psychiatrisch ziekenhuis van Zoersel een beroep doet op de financiële ondersteuning van Kind en Gezin, voor een bedrag van 6500 euro op jaarbasis. Deze afdeling wordt immers erkend als 'zelfstandig dagverblijf'. De eenheid in het psychiatrisch ziekenhuis Sint-Camillus te Sint-Denijs-Westrem valt onder het statuut van zelfstandig onthaalouder en ontvangt geen financiering van Kind en Gezin.

De voorzitter: Mevrouw Schryvers heeft het woord.

Mevrouw Katrien Schryvers: Ik dank u voor het antwoord. Iedereen wijst op het belang van beide afdelingen, en ook dat ze niet behoorlijk kunnen functioneren zonder een recurrente financiering. De afdeling moeder-kind in Zoersel bestaat in mei 25 jaar. Ik denk dat het tijd wordt voor een recurrente financiering. In elk geval ben ik blij dat Vlaanderen zijn verantwoordelijkheid opneemt voor die eerste 6 maanden, hoewel daartoe in de begroting geen geld was opzijgezet. Gezien de evolutie op federaal vlak, dring ik erop aan dat Vlaanderen de zaken goed opvolgt en nagaat of die overeenkomst met het RIZIV kan worden afgesloten en of er een definitieve oplossing uit de bus komt. Als er zich problemen blijven voordoen, komen we daar nog op terug, want we zijn er allemaal van overtuigd dat die afdelingen nuttig werk leveren.

Minister Jo Vandeurzen: Ik krijg vandaag opvallend veel vragen over federale bevoegdheden. *(Gelach)*

Ik zal mijn best doen, maar verbind daar geen deadline aan.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Vera Van der Borgh tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de zorgregie in de gehandicaptenzorg en een nieuwe meerjarenplanning

De voorzitter: Mevrouw Van der Borgh heeft het woord.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, collega's, de nieuwe zorgregie is een proces van lange adem geweest. De operationalisering van het besluit van de Vlaamse Regering van 17 maart 2006 betreffende de zorgregie resulteerde in de protocollen 'noodsituatie' en 'urgentiecodering', de klachtenprocedure en de kwaliteitseisen voor zorgbemiddeling. Deze protocollen en uitvoeringsrichtlijnen zijn stapsgewijs geïmplementeerd en vanaf 1 januari 2008 van kracht. Een jaar later, in februari 2009, volgde ook de opstart van de geïntegreerde databank en de webapplicatie over zorgregie om het proces te ondersteunen.

Ik ga ervan uit dat er hierover periodiek met de sector wordt overlegd en geëvalueerd. Er zijn ongetwijfeld knelpunten opgedoken. Ik heb daarover in deze commissie in november 2008 een vraag om uitleg gesteld. De zorgregie is inmiddels al meer dan één jaar volledig in werking, en het lijkt dan ook opportuun om in het Vlaams Parlement een eerste overzichtelijke stand van zaken en evaluatie te geven.

In zijn antwoord op mijn vraag over een eerste evaluatie stelde toenmalig minister Vanackere dat het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap (VAPH) die eerste evaluatie plande voor eind 2008. Hij zei ook dat de resultaten in het eerste kwartaal van 2009 beschikbaar zouden zijn.

Het is van belang te weten wat de knelpunten zijn, want ikzelf, en ongetwijfeld ook de andere collega's en u, ontvangen geregeld brieven of e-mails van verontruste ouders wier zoon of

dochter geen opvangplaats vindt of van personen met een handicap die bijvoorbeeld uit een Medisch-Pedagogische Instelling (MPI) worden gezet omdat ze 21 jaar zijn geworden en vervolgens als volwassene met een zware, complexe handicap maandenlang op zoek moeten naar een andere opvangplaats. Voor de ene wordt een alternatief gevonden na een paar maanden, voor de andere blijft het wachten, en dat geldt voor de duizenden die op de wachtlijst staan. Ik hoor ook klachten van personen met een handicap over het feit dat ze zelf hun dossier niet kunnen inkijken via de webapplicatie. Het is ook uitkijken naar het nieuwe meerjarenplan en de bijkomende budgetten die ervoor moeten zorgen dat er jaarlijks extra opvangplaatsen worden gecreëerd in voorzieningen en via de PAB's.

Minister, kunt u een stand van zaken en een evaluatie geven van de zorgregie? Wat zijn de knelpunten die de sector meldt, en welke oplossingen worden gegeven? Waar is er bijgestuurd? Resulteert de zorgregie ook effectief in een betere afstemming van vraag en aanbod op elkaar? Zijn daarover cijfers beschikbaar? Bent u zich bewust van de situaties waarin jongeren met een handicap op de leeftijd van 21 jaar hun opvangplaats moeten verlaten om vervolgens geen opvangplaats in een voorziening voor volwassenen te vinden? Hoe wilt u daaraan remediëren? Met betrekking tot de webapplicatie zorgregie, verneem ik graag of die ook beschikbaar is voor de geregistreerde zorgvrager zelf. Of moet de raadpleging ervan altijd via de contactpersoon gebeuren? Wat is de stand van zaken van de opmaak van een meerjarenplan voor de gehandicaptenzorg? Is er al zicht op de budgettaire ruimte en het aantal opvangplaatsen dat men zo zal kunnen creëren? Vorige week vrijdag heeft de regering een eerste ronde van de budgetcontrole afgewerkt, u kunt daarover dus misschien iets meer duidelijkheid verschaffen.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: Voorzitter, minister, collega's, zoals mevrouw Van der Borght zei, werden ook wij de voorbije maanden meermaals gecontacteerd door ouders die ten einde raad zijn. Hun kinderen konden op hun 21e verjaardag niet langer in hun vertrouwde MPI blijven, en enkele maanden voor die deadline was er vaak nog geen oplossing. Ik heb daarop contact opgenomen met enkele voorzieningen om van hen te vernemen wat hun visie en wedervaren is. Alhoewel het probleem van het tekort aan plaatsen en de lange wachtlijsten bekend is, werd ik toch nog eens met de neus op de pijnlijke feiten gedrukt.

Vlaanderen slaagt er immers niet in een voldoende aanbod te creëren, zelfs niet voor de deelcategorie van de zwaarst zorgbehoevenden. Na de invoering van de zorgregie heeft dit soms ook zware implicaties voor mensen die in een voorziening zitten en de overgang moeten maken. Wel is het zo dat het soms noodzakelijk is dat in voorzieningen waar ook onderwijs wordt geboden jongeren kunnen instromen. Verschillende malen kreeg ik de opmerking te horen dat het hele proces van zorgregie wel nuttig is, maar ergens zijn doel voorbijschiet zolang er een groot tekort aan plaatsen blijft. Zowat alle dossiers die op tafel liggen, zijn hoogst urgente dossiers, want het gaat over mensen met een hoge zorgnood. Plaatsen, plaatsen, plaatsen: dat was de duidelijke boodschap die ik te horen kreeg. Graag hoor ik uw reactie, want op die manier creëren we blijkbaar alleen maar extra problemen.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, sedert de goedkeuring van het besluit over de zorgregie op 17 maart 2006 wordt stapsgewijs werk gemaakt van de implementatie van de zorgregie. De implementatie gebeurt in nauw overleg met de betrokken actoren: de diensten en de voorzieningen, de verwijzende instanties en de gebruikersorganisaties. De voorziene overlegstructuren functioneren, zowel op Vlaams als op provinciaal niveau. De applicatie zorgregie is operationeel. Hierin kunnen onder andere zorgvragen worden geregistreerd en open plaatsen worden gemeld en ingevuld.

Tevens werd de voorbije jaren in budgetten voorzien voor het ondersteunen van personen in een noodsituatie en voor het oplossen van knelpunt dossiers. Het belangrijkste knelpunt in

verband met zorgregie blijft de grote kloof tussen het aantal personen met een handicap dat kan instromen en het aantal zorgvragers. Momenteel is de uitstroom uit de voorzieningen nog steeds vrij beperkt, zeker bij de woonvormen bij meerderjarigen. Hierdoor komen slechts in beperkte mate plaatsen vrij voor nieuwe zorgvragers. Uit de leeftijdsanalyse van de opgenomen cliënten blijkt dat we ten vroegste over 10 jaar een kentering in deze situatie mogen verwachten.

Twee maal per jaar wordt het zorgregierapport gepubliceerd. Uit de cijfers in deze rapporten blijkt dat het vandaag niet mogelijk is om de meest dringende situaties van de grote groep wachtenden op te lossen. Ongeveer twee derden van de geregistreerde zorgvragen wordt immers als dringend of zeer dringend geregistreerd. Tevens heeft het actieonderzoek urgentiecodering aangegeven dat het in het besluit en de uitvoeringsrichtlijnen voorgestelde systeem van toekenning van urgentiecodes niet leidt tot de gewenste betrouwbaarheid.

Uit de evaluatie van de uitvoeringsrichtlijnen blijkt de nood aan een sterke vereenvoudiging van de regels en de vraag naar meer regionale, collectieve verantwoordelijkheid. Vanuit bovenstaande vaststellingen werd door het VAPH een voorstel uitgewerkt van nieuwe afspraken in verband met prioriteitsbepaling. Dit voorstel moet toelaten de meest dringende situaties in beeld te brengen, houdt een vereenvoudiging van de regels in en is gebaseerd op de collectieve verantwoordelijkheid binnen de regio's. Dit voorstel wordt momenteel geoperationaliseerd.

De cijfers die terug te vinden zijn in het zorgregierapport zullen mee de basis vormen voor de prioriteiten binnen de meerjarenplanning. Daarnaast werd aan de hand van deze cijfers en een ruime omgevingsanalyse binnen de meerjarenanalyse een verklaring gegeven voor de paradoxale situatie dat het aantal wachtenden de laatste jaren sterk is gestegen ondanks de investeringen die vanuit de overheid in de sector werden gedaan. We moeten immers rekening houden met een natuurlijke aangroei van de groep personen met een handicap.

Om te komen tot een betere afstemming van het aanbod op vragen, werden in het kader van het uitbreidingsbeleid 2010 reeds een aantal maatregelen genomen. Zo werden 30 plaatsen internaat beter omkaderd om jongeren met zeer ernstige gedrags- en emotionele stoornissen te kunnen ondersteunen en werden extra plaatsen gepland voor diensten inclusieve ondersteuning. Dit moet leiden tot een uitstroom uit de residentiële woonvoorzieningen, waar op deze manier plaatsen vrijkomen voor personen met een zwaardere ondersteuningsnood.

De komende jaren zal verder werk worden gemaakt van het operationaliseren van een zorgzwaartegerelateerde subsidiëring. Dit moet leiden tot een betere afstemming van het aanbod op de vragen.

In de recentste twee zorgregierapporten werden tabellen opgenomen van het aantal jongeren dat momenteel in een minderjarigenvoorziening verblijft, maar eigenlijk een vraag naar meerderjarigenzorg stelt. Deze jongeren kunnen vanaf de leeftijd van 17 jaar worden geregistreerd met een vraag naar meerderjarigenzorg. Hieruit blijkt dat er op 31 december 2009 332 zorgvragen werden gesteld door jongeren uit de minderjarigenzorg naar een woonvorm bij de meerderjarigen.

We zijn er ons dus zeker van bewust dat de schaarste aan plaatsen binnen de woonvormen voor meerderjarigen ertoe leidt dat de overgang van de minderjarigenzorg naar de meerderjarigenzorg niet steeds zo vlot verloopt als men zou willen. Dit probleem doet zich eveneens voor bij de overgang van dagbesteding naar wonen. In beide gevallen vinden we het bijzonder belangrijk dat er werk wordt gemaakt van een goede vraagverduidelijking.

Voor de groep jongeren met een zware ondersteuningsnood moeten we komen tot een systeem dat garanties oplevert voor een opname en waarbij ouders niet nodeloos ongerust hoeven te zijn. Binnen de minderjarigenvoorzieningen kunnen jongeren uitzonderlijk langer dan hun 21e verjaardag blijven als er ondanks de nodige inspanningen geen plaats binnen de meerderjarigenzorg wordt gevonden en als het niet mogelijk is de jongeren binnen het

netwerk op te vangen. We weten dat dit geen ideale situatie is, maar we willen vermijden dat jongeren omwille van het tekort aan plaatsen op straat zouden terechtkomen.

Momenteel wordt het inzagerecht voor de persoon met een handicap gerealiseerd ofwel via de contactpersoon ofwel via de coördinatiepunten handicap van de provincie. In de toekomst zal binnen de ruimere inspanningen van de Vlaamse overheid in het kader van e-government werk kunnen worden gemaakt van een rechtstreeks inzagerecht.

Op vandaag is men zowel op Vlaams niveau als binnen de vijf regionale overlegorganen (ROG's) het meerjarenplan aan het uittekenen. Over enkele weken zou er zicht zijn op de budgettaire ruimte. Bedoeling is dat we tegen eind juni beschikken over een door de sector gedragen meerjarenplan voor uitbreiding van de sector personen met een handicap 2011 tot 2014. Op dat moment moet duidelijk zijn hoeveel bijkomende plaatsen we de komende jaren zullen kunnen realiseren.

Mevrouw Vera Van der Borght: Minister, ik onthoud enkele belangrijke zaken uit uw antwoord. U zegt dat er ten vroegste over 10 jaar een kentering te verwachten is in het probleem van vraag en aanbod.

Minister Jo Vandeurzen: Ik heb gezegd dat de meerjarenanalyse van het VAPH die u op het einde van de vorige legislatuur hebt besproken, aangeeft dat er een spontane uitstroom is. Het effect van een ouder wordende populatie die uit de instellingen verdwijnt, zal pas over 10 jaar een realiteit zijn. Tot dan zullen we het aantal vragen zien toenemen door het effect van de vergrijzing in onze voorzieningen.

Mevrouw Vera Van der Borght: Zo had ik het begrepen, maar ik heb me misschien niet goed uitgedrukt. Moet de Vlaamse overheid in afwachting van de te verwachten uitstroom, in de overbruggingsperiode van 10 jaar geen bijkomende inspanning doen, ervan uitgaande dat we tegen dan misschien meer ruimte krijgen, los van de inspanningen die de voorbije 10 jaren al zijn gedaan?

Minister, u zegt dat in de minderjarigenvoorzieningen jongeren langer mogen blijven dan tot de huidige vooropgestelde leeftijd van 21 jaar, indien ze geen gepaste oplossing vinden voor hun probleem. Als dit zo is, weten de ouders dat dan? Ik begrijp niet waarom ik zoveel schrijnende e-mails krijg van bezorgde ouders. Als het wordt gecommuniceerd naar de ouders, hebben we dan zicht op hoeveel personen het betreft in de nabije toekomst?

Dit is een goede oplossing voor de mensen die daarmee worden geconfronteerd, maar het lost het probleem als dusdanig niet op, want daardoor laten we opnieuw plaatsen bezetten. We verschuiven het probleem, maar ten gronde is er geen oplossing voor. We kijken uit naar het meerjarenplan waarvan u zegt dat het tegen eind juni klaar zal zijn.

Minister Jo Vandeurzen: We zijn aan het nagaan of we een verlengd beroep kunnen doen op de minderjarigenzorg. We moeten dat voldoende nuanceren om mensen niet op het verkeerde been te zetten.

Het is evident dat we een stevig groeipad moeten organiseren in de komende jaren. Naar aanleiding van een debat over de meerjarenbegroting die we hier zullen voeren, is het duidelijk dat we met het parlement de keuzes bepalen. Als we inzetten op het eerste prioritaire doel, de grootte van de capaciteit in kwaliteitsvolle zorg, dan zullen we daar de consequenties van moeten dragen, aangezien het budget beperkt zal zijn.

Ik ben het ermee eens dat we, zodra we een meerjarentraject kunnen uittekenen voor die soorten plaatsen en zorg in natura en de vraaggestuurde financiering daarvan, er een meerjarenbegroting moeten aan koppelen. Die moet het aanbod pushen, zoals we dat ook in de beleidsnota hebben besproken. Daarzonder is elke aanpak van deze grote uitdaging onrealistisch. We zullen gedurende enkele jaren serieus moeten blijven investeren aan een volgehouden ritme.

De voorzitter: Mevrouw Stevens heeft het woord.

Mevrouw Helga Stevens: In verband met de mogelijkheid om jongeren die net 21 jaar werden, langer te laten blijven, heb ik van directies van bepaalde instellingen het signaal gekregen dat het een heel mooi idee is, maar dat het in de praktijk niet rechtvaardig is. De overheid zegt: “De regels zijn zo en de directie moet ze uitvoeren”. Maar dan is de directie de zwarte piet, want er staan mensen te wachten en anderen kunnen niet vertrekken. We kunnen niet alles tegelijk hebben.

Het is een heel moeilijke discussie. We moeten beseffen dat de situatie nu eenmaal zo is. Het is geen oplossing voor die mensen. De enige oplossing is meer plaats en meer middelen. Als we het aantal plaatsen kunnen uitbreiden, zal het al helpen. In de komende weken zal dit zeker met u worden besproken.

Mevrouw Vera Van der Borgh: Minister, u hebt gezegd dat het parlement keuzes zal moeten maken in functie van het groeipad dat moet worden afgesproken. Ik ben blij te horen dat we als parlement die keuzes mee mogen maken. Voor onze fractie is die keuze nu al heel duidelijk: geen bijkomende extra financiële ondersteuning bovenop de reeds bestaande federale financiële ondersteuning, zolang er wachtlijsten bestaan. Die keuze hebben wij reeds duidelijk gemaakt.

Mevrouw Helga Stevens: Ik begrijp u niet goed.

Mevrouw Vera Van der Borgh: De minister heeft gezegd dat het parlement in functie van het groeipad duidelijk keuzes zal moeten maken. Ik ben blij dat het parlement die keuze mee mag bepalen. Voor onze fractie is die keuze reeds duidelijk: geen bijkomende Vlaamse financiële ondersteuning, zijnde extra Vlaamse kinderbijslag of een Vlaamse hospitalisatieverzekering, zolang we worden geconfronteerd met schrijnende wachtlijsten.

Minister Jo Vandeurzen: Mijn medewerker heeft het opgezocht: het is inderdaad juist dat voorzieningen een afwijking kunnen vragen voor een beperkt aantal plaatsen. Maar het is verre van de ideale oplossing, zoals mevrouw Stevens ook al heeft gezegd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Sven Gatz tot de heer Pascal Smet, Vlaams minister van Onderwijs, Jeugd, Gelijke Kansen en Brussel, en tot de heer Jo Vandeurzen, Vlaams minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, over de evaluatie van het Lokaal Sociaal Beleid in Brussel

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Voorzitter, minister, ik had u graag even de evaluatie van het Lokaal Sociaal Beleid in de hoofdstad voorgelegd. U bent ongetwijfeld op de hoogte van het evaluatierapport van januari 2010 waarin de Brusselse Welzijns- en gezondheidsRaad (BWR) het Lokaal Sociaal Beleid heeft doorgelicht. De BWR heeft onderzocht in welke mate het Lokaal Sociaal Beleid dat Vlaanderen in de hoofdstad mee wil stimuleren, de toegang tot de sociale voorzieningen en sociale grondrechten in Brussel mee verwezenlijkt en opbouwt.

Er werden in Brussel een aantal zones afgebakend en enkele Sociale Infopunten (SIP) uitgebouwd. Er zijn dus zeker een aantal positieve elementen met betrekking tot het Lokaal Sociaal Beleid, maar er blijven zeker ook een aantal spanningsvelden.

De bedoeling was ook het uitbouwen van netwerken en het samenwerken over de grenzen van sectoren en taalgemeenschappen heen. 5 jaar na het begin van de opdracht kunnen we zeggen dat het Lokaal Sociaal Beleid in Brussel volwassen geworden is of volwassen zou moeten zijn en is er een kantelmoment.

Ik moet samen met u, in een niet-polemische benadering, vaststellen dat de successen iets te gering zijn. Slechts drie SIP's konden worden opgericht, terwijl de impact voor de bevolking

en de kostprijs ervan zeker niet in evenwicht zijn. Het was de bedoeling om een gebiedsdekkende en laagdrempelig welzijnsaanbod voor en door de Nederlandstalige welzijnsector op te zetten, maar we merken dat de samenwerkingsverbanden over taal-, gemeente- en gemeenschapsgrenzen heen, heel moeilijk te realiseren zijn.

Er is daarnaast ook nog een financieel probleem met betrekking tot de middelen die het Lokaal Sociaal Overleg, dat de motor is in het Lokaal Sociaal Beleid, zou moeten krijgen of krijgt via het Stedenfonds II. Bij het Stedenfonds II werden immers een aantal doelstellingen uit het Stedenfonds I niet langer voortgezet. We zitten een beetje in een grijze zone. Het is de vraag of die middelen nog langer zullen kunnen worden gegeven.

Er zijn een aantal bijsturingen nodig. Ik weet ook dat dit in een niet-onbelangrijke mate de verantwoordelijkheid is van zowel het College als de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC).

Minister, wat is uw visie op het Lokaal Sociaal Beleid in Brussel op lange termijn, nu we toch al vrij snel op een aantal grenzen en knelpunten lijken te stuiten? Hoe kunt u rekening houden met de knelpunten die het evaluatierapport naar boven bracht?

Zijn er bepaalde acties die u kunt ondernemen om het Lokaal Sociaal Beleid van de Vlaamse Gemeenschap met andere Brusselse sociale actoren te verbeteren: OCMW's, lokale besturen, de Franse Gemeenschap enzovoort?

Welke oplossingen ziet u om op middellange termijn financiële zekerheid te bieden om het Lokaal Sociaal Beleid verder op de kaart te zetten en verder uit te bouwen?

De voorzitter: Mevrouw Jans heeft het woord.

Mevrouw Lies Jans: Voorzitter, minister, ook als niet-Brusselaar wil ik even iets zeggen. Ik ben wel geboren en getogen in Brussel, al is dat aan mijn accent niet meer te horen.

Ik wil me graag aansluiten bij de vraag van de heer Gatz, zeker bij de vraag naar uw visie op het Lokaal Sociaal Beleid op lange termijn. We weten allemaal dat er wel degelijk een probleem is. De Vlaamse overheid voorziet in geld voor dat Lokaal Sociaal Beleid in Brussel. Ik denk bijvoorbeeld aan het decreet voor de oprichting van cellen. Er moeten in Vlaanderen 14 cellen worden opgericht, ook in Brussel. Door de onwil van de OCMW's van de 19 Brusselse gemeenten komt het er niet van.

Ik ben het ook eens met de opmerkingen van de heer Gatz dat er moet worden samengewerkt met andere diensten en organisaties in Brussel. Er is wel een belangrijke kanttekening: we moeten erop hameren dat het zeker niet kan dat de Vlaamse overheid geld geeft aan initiatieven die wat Nederlandsonkundig zijn of die zelfs de Vlamingen niet willen helpen.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Voorzitter, collega's, ik wil hier nogmaals benadrukken dat het decreet Lokaal Sociaal Beleid een mentaliteitswijziging over het welzijnsaanbod op gang wilde brengen, zowel in Vlaanderen als in Brussel. Het toegankelijk maken van de sociale grondrechten voor elke burger impliceert immers een verregaande samenwerking tussen alle aanbieders en overheden op het vlak van welzijn, maar ook op het vlak van wonen, cultuur enzovoort opdat de burger op een gepaste wijze kan worden geholpen.

Ik wil hier even twee belangrijke aspecten bij de uitwerking van deze ambitieuze doelstelling toelichten. Ten eerste moet de toegankelijke dienstverlening dicht bij de burger zijn. Het heeft immers geen enkele zin om toegankelijke dienstverlening te organiseren waarvan de burger niet kan genieten omdat het te ver is voor hem. In Brussel ligt die regierol bij de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC). Dit orgaan zorgt voor de coördinatie van het Lokaal Sociaal Beleid in Brussel.

De opdrachten van de Vlaamse Gemeenschapscommissie kunnen als volgt worden opgelijst: het opmaken van een gedragen Lokaal Sociaal Beleidsplan, de kaders en krijtlijnen van het

Lokaal Sociaal Beleid bepalen en bewaken in samenspraak met de stuurgroep LSB, het actief werken aan een optimale afstemming van het welzijnsaanbod. Het Lokaal Sociaal Beleid in Brussel moet ook blijvende aandacht besteden aan de versterking van de onderlinge afstemming van het territoriaal netwerk van Nederlandstalige en, indien mogelijk, Franstalige voorzieningen. De VGC moet inzetten op structureel overleg en afstemming met andere Brusselse overheden, lokale besturen en OCMW's. Ze moet een duidelijk en transparant financieel kader scheppen en de regie over de subsidies voeren. Ze moet engagementen in het Lokaal Sociaal Beleid afdwingbaar maken, zoeken naar afstemming en raakvlakken binnen de sectoren onder haar bevoegdheden en duidelijk communiceren naar alle Brusselse beleidsniveaus en het middenveld. Dat deze ambitieuze opdrachten enkel kunnen worden waargemaakt in samenwerking met partners, hoeft geen betoog.

Dit brengt me meteen tot het tweede belangrijke aspect van het Lokaal Sociaal Beleid: samenwerking. Het kaderdecreet hecht terecht veel belang aan samenwerking. Zoals reeds aangegeven ligt de regierol in handen van de VGC. Om de opdrachten tot een goed einde te brengen wordt een partnerschap aangegaan in de vorm van een stuurgroep. Elke betrokken organisatie speelt hier haar eigen noodzakelijke rol.

Een belangrijke rol is weggelegd voor de Brusselse Welzijns- en GezondheidsRaad. Die raad heeft een unieke positie tussen werkveld en beleid, en biedt een onafhankelijk forum voor de welzijns- en gezondheidssector voor intersectorale afstemming en samenwerking. De voorbije jaren heeft de organisatie gewerkt aan de uitbouw van een welzijnsnetwerk, en dat moet de volgende jaren verder uitgebouwd worden.

In dat opzicht kan men de opdrachten van de BWR binnen het Lokaal Sociaal Beleid als volgt oplijsten: de verdere uitbouw en professionalisering van het welzijnsnetwerk in de acht zones van het Lokaal Sociaal Beleid; de organisatie of ondersteuning van structureel zonaal welzijnsnetwerk in de acht zones van het Lokaal Sociaal Beleid; de organisatie van intersectorale samenkomst; de deelname aan lokale overlegmomenten; het stimuleren van samenwerking en afstemming tussen de lokale diensten; de verdere uitbouw van de back office signaalfunctie naar het beleid; het in kaart brengen van de noden van de doelgroep binnen de verschillende zones. De specifieke situatie van Brussel heeft er van bij het begin mee voor gezorgd dat het nastreven van dit doel in Brussel een moeilijke, maar uitdagende, evenwichtsoefening was.

Vanuit Brussel heeft men van in het begin de boodschap gegeven dat de uitvoering van het decreet hier 'anders' zou zijn. Zo zijn er Sociale Infopunten – waar u naar verwezen hebt – in plaats van de Vlaamse Sociale Huizen. Het doel is grotendeels hetzelfde maar, in tegenstelling tot de Vlaamse Sociale Huizen, worden deze SIP's vooral vormgegeven in samenwerking met derde actoren. De opgebouwde samenwerking tussen de lokale en de professionele partners zal zeker behouden moeten worden. Vanuit de stuurgroep Lokaal Sociaal Beleid zal onderzocht worden welke andere samenwerkingsvormen mogelijk zijn om de doelstellingen van de SIP's te realiseren. Ik benadruk deze elementen omdat die de eigenheid van het Brusselse verhaal duidelijk maken.

Het voorliggende rapport biedt de betrokkenen een goede basis om, geheel binnen de eigen Brusselse context, zowel verder te werken aan het lokaal sociaal beleid als rekening te houden met de aandachtspunten. De nadruk zal gelegd moeten worden op de verdere uitbouw van de 'samenwerking en netwerking tussen welzijnsvoorzieningen', op de aandacht voor 'expertiseontwikkeling rond onthaal en toegankelijkheid' en op het betrekken van de burgers bij de uitbouw van het zorgaanbod. De uitdaging van de stuurgroep zal erin bestaan om de focusverschuiving vorm te geven met aandacht voor het verhogen van de toegankelijkheid, de kwaliteit, de effectiviteit en de efficiëntie van het aanbod, en waarbij het geïntegreerd welzijnsbeleid een gebiedsdekkend aanbod realiseert waarbij de stem van de gebruiker moet bijdragen tot een kwaliteitsverbetering van de dienstverlening.

Hierbij wil ik nogmaals benadrukken dat het Lokaal Sociaal Beleid geen verhaal mag worden van een beperkt aantal partners. Het moet de uitdaging zijn om via het Lokaal Sociaal Beleid een kader te bieden voor sectoroverschrijdende samenwerkingsverbanden. Zo wordt in eerste instantie gedacht aan – ik geef nu een aantal thema's waarover ik overleg heb met het bevoegde VGC-collegelid – een verdere afstemming met de woonzorgzones, de diensten voor thuiszorg, de herstructureringsvoorstellen met betrekking tot de Lokale Dienstencentra, de doelstellingen binnen de Integrale Jeugdhulpverlening, de Coördinatie Gezondheidszorg Brussel, maar ook de hervormingsplannen voor de gemeenschapscentra. Daarnaast blijft het een belangrijke uitdaging om een netwerkmodel van Onthaalpunten met een kwaliteitslabel uit te werken. Hierbij moet een beroep gedaan worden op bestaande lokale diensten met een onthaalfunctie. Zij kunnen het engagement nemen om de extra inspanning te leveren om de doelgroep (pro)actief te informeren en gericht toe te leiden naar allerlei vormen van dienst- en hulpverlening.

Ik steun volop de noodzaak om ook voor de Brusselaar de toegang tot de welzijnsvoorzieningen te maximaliseren. Dit is echter enkel mogelijk door een verankerde samenwerking tussen de verschillende bevoegde overheden en derde actoren. Het is dan ook mijn betrachting om, via het beleidsplan Lokaal Sociaal Beleid en via de overeenkomst tussen de Vlaamse overheid en de VGC, de samenwerking tussen de Brusselse OCMW's en de VGC te versterken. De regierol ligt hier in handen van de VGC.

Naar analogie met Vlaanderen worden de lokale besturen niet rechtstreeks betoelaagd om een gedragen Lokaal Sociaal Beleid vorm te geven. De Vlaamse Gemeenschap geeft al enkele jaren een werkingssubsidie aan de VGC om de coördinatie van het Lokaal Sociaal beleid vorm te geven. Deze middelen zijn grotendeels bedoeld om het beleidsplan vorm te geven en de samenwerking tussen de VGC en de lokale besturen te versterken.

Ik wil nog aanstippen dat ik deze middag een uitvoerig onderhoud heb gehad met mevrouw Grouwels om eens na te gaan op welke terreinen we toch nog wat informatie moeten uitwisselen en te kijken hoe een en ander kan passen binnen het Vlaamse welzijnsbeleid, de programmatie, de financiering enzovoort. We zullen dus proberen om voor een aantal thema's – die ik heb opgesomd – te kijken wat het traject is en of we dat kunnen passen binnen het globale meerjarentraject dat we op basis van de beleidsnota voor de volgende jaren uittekenen. Dat is geen eenvoudige oefening, want ik heb begrepen – zoals u zelf ook al hebt gezegd – dat de medewerking van een aantal OCMW's niet bijzonder groot is. Het komt erop aan om de VGC in haar mogelijkheden te proberen te ondersteunen.

De voorzitter: De heer Gatz heeft het woord.

De heer Sven Gatz: Ik onthoud dat het een complexe oefening blijft – wat klopt – en dat u toch regelmatig contact hebt met de VGC, die de regierol is toevertrouwd.

Ik heb natuurlijk ook geen wonderformule, want anders zou ik die in het midden gooien. Bij andere gemeenschapsbevoegdheden, bijvoorbeeld bij inburgering, is het zo dat de minister van Inburgering de zaak zelf wat probeert mee te sturen door met de VGC aan tafel te gaan zitten – die in het inburgeringbeleid natuurlijk een minder uitgesproken regierol heeft dan in dit beleidskader –, maar ook met de Vlaamse schepenen.

We kennen allemaal de situatie op het terrein: een aantal Vlaamse schepenen heeft wel degelijk iets te zeggen in het schepenencollege, bij een aantal andere is dat minder. Dat hangt ook een beetje van de lokale politieke constellatie af. Ik zoek naar manieren om de knoop, namelijk de al dan niet constructieve medewerking van de lokale besturen, de OCMW's in het bijzonder, te ontwarren. Gelet op het feit dat het een Vlaams decretaal gegeven is waarbij de regierol inderdaad aan de VGC is gegeven, zou u op een gegeven moment een rondetafel kunnen organiseren, uiteraard met mevrouw Grouwels als Welzijnscollegelid, maar ook met de conferentie van de Vlaamse schepenen die regelmatig bijeenkomt. Ik verwacht er geen

mirakels van, maar ik zoek ook maar naar manieren om de knelpunten waarop we nu gebotst zijn, te kunnen overstijgen.

Sommige lijnen van gemeenschapsbevoegdheden in Brussel vanuit Vlaanderen naar Brussel verlopen vrij goed en lineair, maar op een aantal andere zijn er hinderpalen. We zouden op een bepaald moment op een zodanige hinderpaal kunnen stuiten dat het risico bestaat dat Vlaanderen zegt dat het dat toch niet meer moet gaan doen in Brussel. Mijn suggestie is meer vanuit een praktische houding ingegeven. Ik geef ze u mee, u doet ermee wat u wilt. U kunt het ook met mevrouw Grouwels natuurlijk zelf bespreken, maar misschien kan op die manier ook de verantwoordelijkheid van de lokale mandatarissen geactiveerd worden.

De voorzitter: Minister Vandeurzen heeft het woord.

Minister Jo Vandeurzen: Mijn aanvoelen is dat we in eerste instantie eens in de verschillende domeinen van het Vlaamse welzijnsbeleid moeten kijken hoe de articulatie in de Brusselse context gebeurt en op welke manier de VGC en mevrouw Grouwels daarvoor een traject hebben uitgetekend zodat we een beetje op elkaar kunnen aansluiten. Ik heb begrepen dat een aantal initiatieven, zoals de woonzorgzones enzovoort, in de steigers staan, en ik denk dat het het beste is dat we dat proberen te matchen met de programmatie en dergelijke meer die we in Vlaanderen in een aantal sectoren aan het ontwikkelen zijn.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■